

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 40,1-11

Text: L 3, 3 – 6 *I začal Jan procházet celé okolí Jordánu a kázal: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpouštění hříchů", jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypana, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.'*

Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky, vyzývá nás prorok Izajáš. A my tuto výzvu dobře známe, nasloucháme jí pomalu každý rok před Vánoci. Ale přesto: Rozumíme tomu, co nám chce Bůh skrze Izajáše říct? Co je to za „cestu“, kterou máme připravit? Kam ta cesta vede? A jak se to vlastně dělá – jak se „připravuje“ ona cesta?

Možná nás dnes Izajáš povzbuzuje k proměně společnosti: k proměně nálad a atmosféry mezi lidmi. Možná máme Pánu Bohu připravit cestu do našeho okolí, k lidem kolem nás! Třeba tím, že se budeme angažovat ve veřejném životě, v občanské společnosti nebo v politice, a tam se budeme prát o to, aby Boží řády byly ve světě respektovány a dodržovány. Anebo nás volá k tomu, abychom druhým sloužili. Abychom pomáhali slabým a nemocným a navštěvovali staré a opuštěné bližní. Abychom se věnovali charitě a diakonii. Anebo nás vede k tomu, abychom druhé seznamovali s radostnou zvěstí, s evangeliem, tedy abychom kázali, vyučovali, evangelizovali, pořádali zajímavé sborové akce. Anebo nás povzbuzuje, abychom se zasazovali dejme tomu o správné zacházení s přírodou - se zvířaty, se stromy, s pitnou vodou... Abychom vyvíjeli ekologické aktivity.

Možná nás k něčemu takovému skutečně Bůh volá – abychom Pánu připravovali cestu k tomu, co on stvořil a co se mu odcizilo – k lidem, ke společnosti, k přírodě. Možná... Možná v jiném kázání bych to tak řekl. Ale dnes chci říci něco jiného. Izaiášův text lze vyložit i jinak. *Připravte cestu Pánu, vyrovnejte jemu stezky...* Jakkoli to bude znít podivně, tato adventní výzva není výzvou ke křesťanskému aktivismu, ale spíš k pasivitě, k nečinnosti, nebo alespoň k omezení vlastní aktivity. A tedy k uprostranění našemu Pánu. To on vstupuje na scénu, ne my. Jemu je třeba dát prostor, jeho službě, jeho práci. V adventu se stáváme pouhými příjemci. Žádnou hektickou aktivitu, žádnou činnost po nás Bůh nevyžaduje. Alespoň ne v první řadě. Protože on sám chce vstoupit a něco udělat pro nás. A my to máme čekat a těšit se na to, jako se děti těší na vánoční dárky.

Pokusím se to blíže vysvětlit: Prvním cílem té cesty, po které půjde Kristus, je totiž náš život, nebo biblicky řečeno, naše vlastní srdce. My sami jsme cílem cesty, po které k nám Kristus přichází. V první řadě totiž my sami potřebujeme hlubokou proměnu, pořádný Boží zásah, důkladný střet s Kristem. A k čemu nás pak po té hluboké proměně srdce Duch svatý povolá, jak si nás využije k dílu spásy v tomto světě, to už je věc druhá!

S každým z nás má jistě Bůh své záměry. A s každým z nás má Bůh jiné záměry. Ale to, co máme všichni společné, je naše vlastní setkání s Kristem. To, čím musíme bezpodmínečně začít, je příprava našeho srdce na příchod Krista.

Tak tedy: Připravte Pánu Bohu cestu do vašeho srdce. A teď další obtíž: Jak se to vlastně dělá? Jak se připravuje cesta Kristu do našeho srdce? A tady vás trochu zklamu. Protože to řeknu velmi jednoduše: V upřímné modlitbě poprosím Ježíše, aby vstoupil do mého života, do mého srdce, a pak vlastně jen čekám, co se bude dít.

Říkáte si možná, že jsem to trochu ošidil, zkrátil, ochudil nebo příliš zjednodušil. Možná. Možná proto, že neznám žádné složité techniky, jak se to dělá, aby Kristus ve mně přebýval. To je pravda. Žádné složité techniky neznám. Protože mám za to, že nejsou potřeba. Prostě otevři Kristu své srdce, upřímně a s důvěrou. A on přijde a vystoupí.

Možná vás napadá, že na to ještě není ta pravá chvíle – pozvat Krista dál. Že ještě je příliš brzy, protože moje víra ještě není dokonalá, že je brzy rozhodnout se pro křest, protože ještě všechno o Bohu nevím, a že ještě nejsem zralý křesťan. A také, že je třeba si nejdříve uklidit před vlastním prahem, pořádně vymést všechny pokojíky srdce. Že je zapotřebí vyházet a zlikvidovat a spálit všechno zlé a hříšné – dřív než svatého Krista pozveme dál. Ještě přece musíme sami „zasypat“ všechny propasti v našem srdci, zakrýt všechny slabosti a nízkosti, které v sobě přechováváme a mnohdy i hýčkáme. Aby se Kristus nezděsil, jak slabí a porušení ve skutečnosti jsme. Ještě musíme, řečeno biblicky, srovnat se zemí všechny pahorky, všechny vyvýšeniny, veškerou naši pýchu, kterou si v srdci nosíme, ještě musíme odkudsi vyhrabat nějakou tu pokoru a vystavit ji Bohu na odiv.

Ale Jan Křtitel interpretuje Izaiáše jinak. Nečteme tam: zasypejte každou propast. Tam je napsáno: Každá propast bude zasypána. A nečteme: srovnejte se zemí všechny hory a pahorky. Tam je: Hory i pahorky budou srovnány. Co tím chce Jan Křtitel vyjádřit? Že to je něco, co přijde s Mesiášem. Že je to vlastně dílo Ježíše Krista, které on při nás vykoná. Vždyť my nakonec dobře víme, že jsme sami na sebe krátkí. Nemáme sami od sebe dost sil, abychom náš život skutečně proměnili. Ve světě, kolem nás dokážeme změnit kde co. Ale vlastní srdce zkrotit neumíme.

A řekněme to ještě jasněji: Právě proto, že v našem srdci jsou bezedné propasti i nepřijatelné výšiny, právě proto, že naše srdce jsou pokřivená – právě proto chce Kristus přijít, aby nás uvnitř změnil, aby nás restartoval, aby naše srdce znovu nahodil, aby tlouklo novým životem.

A až s námi on sám něco učiní, až začneme pozorovat že se s námi něco děje, pak se bude plnit ta nádherná věta: Každý tvor uzří spasení Boží. To spasení, které jednou uzří celé stvoření, se totiž odehraje nejprve v našem nitru. Z nepochopitelné Boží lásky.

Milí přátelé, Ježíš Kristus přichází a jistě vstoupí do našeho života, budeme-li o to stát a budeme-li o to prosit. Ale to vlastně není všechno. On sám pak z našeho srdce utvoří cestu. Cestu k našim bližním. Třeba k našim dětem. Nebo k rodičům. Nebo postaví most přes příkopy, které jsme mezi sebou vyhloubili. A tak nechejme Krista, aby vstoupil do našeho života, urovnal vše pokřivené a přinesl ten zvláštní pokoj. Pokoj blízkým i dalekým.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tak jako už mnohokrát v našem životě prosíme tě i dnes: Přijď a vstup nám do života. Vstup do pokojíku našeho srdce a náš neklid a nepokoj uklid' a upokoj nás svou milostí. A také tě prosíme, abys skrze nás proměňoval a pozvedal životy našich bližních. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, Ježíš Kriste, přijď a proměňuj nás k obrazu Božímu. Lidem nepokojným a rozštěkaným dej svůj pravý a hluboký pokoj. Lidem dezorientovaným ukaž pravé hodnoty tvého království. Lidem samolibým ukaž, čím si mohou nechat od tebe posloužit. Lidem smutným vlej do srdce svou radost. Lidem zavrženým zjev svou lásku. Nemilosrdným dej zakusit své milosrdenství. Zklamáním dodej naději. Nám všem hříšným dej své odpuštění. Amen.*